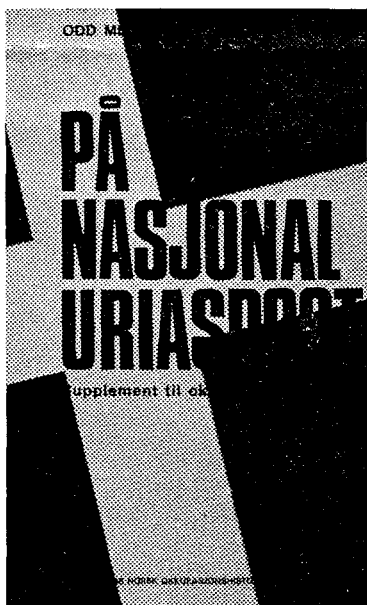

Melsoms
bok er
kommet

Kan bestilles
til redusert pris frem til
15. november

Redaktør Odd Melsoms bok «På nasjonal uriaspost» er ferdig fra trykkeriet i disse dager, og de mange hundre som allerede har bestilt boken, vil få den tilsendt med det første.

«På nasjonal uriaspost» er den første av flere bøker som det er meningen at Melsom skal skrive om okkupasjonstidens historie, sett med en NS-manns øyne. Dette første bind er et oversiktsverk, der forfatteren tar opp de fleste viktige hendelser og saksområder fra krigens tid. Den får derved både årsakssammenhenger og utviklingslinjer klart frem. I de senere bind vil Melsom så gå mer detaljert inn i sentrale emner.

Det heter i bokens innledning at forfatteren gir uttrykk for sitt personlige syn, og at avvikende synspunkter på en del ting absolutt er tenkelig, også blant NS-folk. Han bringer imidlertid en rekke sitater fra redegjørelser skrevet av andre NS-folk, og gjengir også mange dokumenter fra krigens tid. I tillegg til at boken er meget interessant som meningsytring, har den altså også betydelig dokumentarisk verdi.

Frem til 15. november kan alle lesere av Folk og Land få kjøpt boken med 10% rabatt, dvs. for kr. 58,50. Hvis betalingsfølger med bestillingen, skjer forsendelsen portofritt for kjøperen. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

Best.kupong side 7.

Et fritt folk i en fri verden

NÅ MÅ VI NORDMENN SAMLES OM DET VESENTLIGE

«På tross av alle motsetninger som verdenskrigens blodige konflikter måtte ha etterlatt, er sådan redelig og sympatisk forståelse mellom individer av nordisk innstilling i alle land den viktigste plikt for alle langtseende mennesker.»

Disse ordene av Vidkun Quisling, skrevet i 1930, er velkjente for mange av oss som fulgte ham. Han var talsmann for samarbeide om de vesentlige ting og på tvers av mindre betydningsfulle motsetninger. Det samme budskap gikk NS ut med da partiet ble stiftet i 1933.

Har Quislings ord noen appell i dag? Har de noe å si oss som i tre år har måttet tåle forfølgelse og utallige skuffelser fordi vi handlet etter vår overbevisning?

Det er ikke lett å gi noe svar på det spørsmålet. Noen vil hevde at vi ingen forpliktelse har overfor et samfunn som ikke har villet vite av oss. Andre — og det viser seg å være ganske mange — er ikke istand til å stille seg likegyldig til det som skjer rundt oss. De brenner av lyst til å stoppe en utvikling som går i gal retning.

For vår del tror vi at tidligere NS-folk har

en oppgave i samfunnet,

og at det er vår jobb å arbeide for en «redelig og sympatisk forståelse», slik Quisling skriver. Både tallmessig og i politisk innsett har vi en tyngde som kan bety noe i en større sammenheng.

Om vi stiller oss positive til en samfunnsmessig innsats, betyr ikke det at vi aksepterer den urettferdige behandling av oss i de første år etter krigen og den sjikanering og mistenkeliggjørelse som fortsatt er et daglig fenomen. På det punkt vil vi fortsette å synge ut — stol på det!

På den annen side må vi være villige til å strekke hånden ut til samarbeide med alle som i hovedsak inntar den samme holdning som vi til de avgjørende samfunnsproblemer. Selvfølgelig må vi regne med å bli avvist, ihvertfall den første tid, bl. a. fordi enhver som er medskyldig i undertrykkelse, har en

sterkere psykologisk

sperre mot forsoning

enn den undertrykte selv. Det er den dårlige samvittighet som gjør seg gjeldende. Men selv om vi skal seile i motvind, bør vi likevel om og om igjen gjøre det klart at vi ønsker å være med på å føre samfunnet i den retning vi og mange, mange andre mener er den riktige.

Men er det da i det hele tatt slik at vi som gruppe mener noe som helst? Enkelte hevder at NS-folk i dag politisk sett er spredt for alle vinder og har plassert seg over hele det politiske spekter. Noe er det selvfølgelig i det, for NS-folk finner man i alle partier. På den annen side er det ganske forbløffende å oppleve hvor likt mange tidl. NS-folk fremdeles tenker om avgjørende spørsmål.

Grunnen til det er ganske enkelt at vår bevegelse ikke var en politisk døgndøgn, men virkelig ville noe av prinsipiell betydning. Svært mange av oss sitter der fremdeles med en fast og klar grunnholdning.

Hva vi sto og står for, er en

livsoppfatning som i dag er meget lite populær i det «offisielle» Norge, men som etter alt å dømme

deles av hundretusener nordmenn

— og andre med for den saks skyld. Vi mener at all vekst og fremgang, det være seg holdningsmessig, kulturelt eller økonomisk, har sin rot i forskjellenes dynamikk, og at forskjellene representerer kanskje den viktigste av alle menneskelige verdier.

Vi mener at et menneskes betydning for dets omverden nettopp ligger i det at det ikke finnes noen annen helt lik henne eller ham, og også at ethvert menneske har krav på å få utvikle og bruke sine evner og muligheter innenfor en viss, sosialt forsvarlig ramme. I dette ligger kilden til menneskelig tilfredshet og lykke. Vi mener også at et folk eller en folkegruppe utvikling, og at også folket og har sin «individualitet», skapt både av opprinnelse og historisk folkegruppen har rett til å leve ut sin egenart, så lenge det ikke

Forts. s. 7

Menneskets skaperevne og fantasi
KAN MESTRE FREMTIDEN

UNDERGANGSPROFETENE GLEMMER NOE AVGJØRENDE

Vi har fått en ny type vitenskapsmenn de siste år, de såkalte fremtidsforskere. Hva de skriver, er som regel ingen oppmuntrende lesning. Vanligvis bruker de den såkalte «forlengede linjers» metode, dvs. at de tar dagens problemer og nærmest multipliserer dem med det antall år de ser inn i fremtiden, og da kommer de selvfølgelig til ganske forskrekkende resultater.

Vi er hundrevis av ganger blitt kalt naiv fordi vi har fremholdt den ganske enkle ting at menneskene gjennom hele historien har vist en fantastisk evne til å tilpasse seg og overvinne problemene. Har vi nå plutselig tapt denne evne, må vi nå plutselig kapitulere overfor de vanskeligheter vi møter? Vi har også våget å hevde at menneskene i tidligere tider har stått overfor relativt langt større problemer enn vi, og at ingen generasjon har

hatt så store muligheter til å styre og mestre fremtiden som nettopp vi. Men vi er altså stort sett blitt betraktet som temmelig naiv.

Nå har vi imidlertid fått medhold fra en som selv er i faget. I et intervju med Aftenposten for en tid siden snakker forfatteren, journalisten og æresprofessoren i fremtidsforskning Robert Jungk om «fremtidsforskning med ett øye» og sier bl. a.: «På den måten kan man si at barnet (vitenskapen fremtidsforskning) var vanskapt fra fødselen av. Det var født med bare ett øye, det militære, teknologiske øye, men manglet det sosiale, psykologiske, menneskelige øyet».

Og senere understreker han:

«Mye av den verdenen vi lever i, styres av naturlovene, men ikke hele verden. Mennesket, for eksempel, er bare

i svært liten grad underkastet naturlover. Det er mulig at jeg tar feil, men jeg tror vi har overvurdert menneskets avhengighet av naturen. Mennesket har fantasi og skaperevne til å overvinne naturen og forandre den, noen ganger til det verre. Derfor må vi i langt større grad ta hensyn til menneskets fantasi, jeg mener det er absolutt meningsløst å forsøke å forutsi fremtiden dersom man ikke tar menneskets fantasi med i betraktningen.»

Han har også en klar utfordring til dagens kollektivistiske myndere, ikke minst til våre hjemlige norske:

«Folket selv blir aldri spurt, de får til nød velge mellom alternativer som andre har formulert for dem. De blir aldri spurt: Hva er det du

Forts. s. 7

EIENDOMS-
RETTEN
— et tynt skall

Mannen som kan og vet alt, professor Anders Bratholm, har nylig latt seg intervjuet av Arbeiderbladet, bl. a. om eiendomsretten. Her er hans konklusjon:

Realiteten er jo i dag at det offentlige uten å betale en øre i erstatning kan gripe inn på nær sagt alle områder i den private eiendomsrett for å sikre at eiendommen tjener samfunnets interesser. Så lenge slike inngrep sikrer samfunnsinteressen, kan godt eieren beholde den formelle eiendomsrett, som i blant ikke er mer enn et tynt skall.

Han snakker jo nesten den hele og fulle sannhet, professoren. Han nevner bare ikke det såre punkt: Hvem som til enhver tid bør og skal bestemme hva «samfunnsinteressen» er — i strid med det enkelte individs interesser og på hennes eller hans bekostning.

De politiske strutser tror at den kalde krig er forbi

Noe av det verste som kan sies om en etablert politiker i dag, er at han fremdeles mener det foregår en kald krig mellom de røde makter og resten av verden. Nå er parolen «sam-eksistens», må vite, om vi må gi avkall på vår frihet for å oppnå den.

En av dem som nylig ble gjen-nomheglet som kald krigshisser, er Senterpartiets formann, Dagfinn Vårvik, og det er ikke minst Senterungdommen og den øvrige Unneberg-fløyen som er ute etter ham. På Senterungdommens landsmøte på forsommeren våget Vårvik bl. a. å si at vi fortsatt har bruk for forsvarsallian-ser som kan skremme en fiende fra å angripe. Han la heller ikke særlig skjul på hvilken fiende han tenkte seg. Det innbragte ham øyeblikkelig en reprimande fra en av de ledende Senterung-dommer, redaktør Kjell Dale, som erklærte at Vårviks tale smakte ubehagelig mye av for-tidens kalde krig. Og Dale høstet stor applaus for den bemerk-ningen.

«Fortidens» kalde krig? Hva er det da som foregår i dag?

La oss beskrive situasjonen ved hjelp av sitater fra to høyst forskjellige kilder:

Først NKP's «Friheten», som til en avveksling forteller sann-heten: «... i tida etter den annen verdenskrigs slutt har det in-ternasjonale styrkeforholdet end-ret seg totalt — i favør av sosia-lismens og fredens krefter.»

Den som tror at endringen i «favør av sosialismen» har opp-hørt, bør lytte til Alexander Sol-sjenitsyn:

Bare Solsjenitsyn og annet utskudd advarer fremdeles mot rød vold og undertrykkelse

«Jeg skal ikke bry dere med å telle opp de posisjoner som er oppgitt i verden i løpet av de siste trede årene. Men jeg vet ikke noen som kan påstå at de vestlige makter er blitt mektigere enn de var i 1945. Deres mot-standskraft, deres makt i verden og deres anseelse innen den nøy-trale «tredje verden» er blitt svekket. På den annen side har det kommunistiske system spredt seg over veldige områder og over hele det Fjerne Østen.

Denne prosess er så alt for tydelig og klar, siden det er en kurve, for kommunist-verdenens vedkommende, som peker opp-over, og ingen kan si at den peker nedover. De vestlige seier-rike nasjoners stilling i dag er akkurat som om de nettopp hadde tapt en verdenskrig.»

Og senere:

«Men nå ser vi at i løpet av trede år har selve friheten gitt opp stilling etter stilling der den har støtt på vold. ... slik jeg ser det, er det vold som er fredens motpol, ikke krig. Det kan være sann fred bare når det ikke eksis-terer vold. Men, dersom vold daglig utfolder seg i det stille, dersom mennesker blir drept og undertrykket, selv om de ikke blir skutt med våpen — så hers-ker ikke fred.

Det er på grunn av denne inn-bilte fred, dette kunstige velbe-finnende, at den vestlige verden har vært på tilbaketog i trede år. Det er karakteristisk for tin-

genes tilstand at Øst — Russ-land — fortier hva som skjer der, og det gjør det lettere for den vestlige verden å unngå for meget samvittighetsnag. Hvis du ikke blir minnet på det hver dag, er det som om det ikke skjer i det hele tatt.»

Ja, våre hjemlige strutser og deres kumpaner over hele ver-den stikker gjerne hodet i san-
Forts. s. 8

Ingen dødsdommer i Tibet?

Vi sitter i vår stol og lar ver-densbegivenhetene skylle inn over oss via TV's dagsrevy.

Et hovedtema er dødsdomme-ne i Spania og verdens reaksjo-ner på dem. Vel og bra.

Så kommer Harald Munthe Kaas, og han får bortimot like lang sendetid som de spanske hendelser. Emne: 25 års kine-sisk-kommunistisk herredømme i Tibet.

Skal vi tro Munthe Kaas, så er det visst riktig gildt i Tibet nå. Og tro ham må vi vel, siden det han sier er bortimot håpløst å kontrollere.

En kjettorsk tanke sniker seg likevel inn: Hva med dødsdom-mer i Tibet i løpet av disse åre-ne. Siden Munthe Kaas ikke nevner noe om det, så skyldes det kanskje at han er gått surr i tellingen?

Tøv at indianerne blir slaktet ned i Brasil

Den del av massemedia som ser det som en oppgave å sverte den hvite mann og alle hans gjerninger, har i årevis proppet oss med grusomme historier om vold og overgrep mot Brasils indianere. Brasil er jo et av de land som står på «venstrekrefte-nes» svarteliste. Svært få av oss har jo anledning til å kontrollere påstander av dette slag, og så blir det tilsiktede inntrykk sit-tende, enten det er sant eller ikke.

Av og til glimter allikevel sannheten frem, selv om den selvfølgelig aldri får samme pub-lisitet som de store og velbere-gnede løgner.

Forleden fant vi i Adresseavi-sen opplysninger som vi synes fortjener å komme ut til flere. Avisen har intervjuet en ameri-kansk familie som i 17 år har vært med i et hjelpeprosjekt blant Brasils indianere, og her er noe av det disse folkene kan fortelle:

«Rapportene i europeiske massemedia er basert på hendel-ser for mange år siden. Disse slås stort opp, og sensasjons-hungrende journalister later som det er daglig kost i Brasil i 1970-årene. Noe vi vil presisere, er at brasilianske myndigheter aldri har drevet klappjakt på den indianske befolkning.

Det som har skjedd, er føl-gende: I 1930-årene forekom det rett som det var at gummitre-jegere, kolonister og stor-bønder forsøkte å narre til seg områder fra indianerne. I mange tilfeller gikk ikke dette, og enkelte pen-geglade menn betalte da krimi-nelle som hadde søkt dekning i jungelen, for at disse skulle dre-

pe indianerne. Da brasilianske myndigheter fikk rede på dette, opprettet regjeringen en organi-sasjon, Indian Protectorate Servi-ce, for å beskytte indianerne mot slike grusomheter. Organisasjo-nen fikk etter effektivt arbeid slutt på de kriminelle handlin-gene, og i 1970 kom den inn under det brasilianske innenriks-departementet under nytt navn. Indian Foundation, som organi-sasjonen nå heter, har til opp-gave å forberede stammene på den uunngåelige integrasjonen.

Ryktene sier bl. a. at indianer-ne i Brasils Amazonas-område blir drevet fra sine områder og skutt ned i forbindelse med byg-gingen av den trans-amazonske motorveien. Dette er ikke til-felle, fordi alle de stammene en hittil har kommet borti i forbin-delse med arbeidet, er nomader som flakker om i hele det nord-lige Brasil. En hel del brasilia-nere er derimot blitt drept av indianere under sitt arbeide med å reise foran veiarbeiderne og forberede indianerstammer på at
Forts. s. 4

?

I disse dager er det i Trond-heim Norges-premiere på en sov-jetisk film som skal avsløre un-dertrykkelse i Chile.

Det er sikkert en interessant film, men burde de sovjetrussis-ke filmskapere ikke heller kon-sentrere seg om undertrykkelse de har mer greie på, og som folk i deres umiddelbare nærhet er fremragende spesialister i?

Man kan spørre hvorfor ter-ror plutselig i løpet av få år er blitt et så vanlig politisk virke-middel. Er forholdene i verden med ett blitt så meget verre enn før, slik at desperate mennesker har en sterkere impuls til å gri-pe til vold? Vi tror ikke det. Hva det dreier seg om, er nok heller en forandring i mentaliteten. Det er langt på vei blitt akseptert at man har rett til å tiltvinge seg hva man ønsker med våpen og bomber i hånd.

Om denne påstand er riktig, må det bare konstateres at vi opplever et moralsk forfall av uhyggelige dimensjoner.

Hva er terror? Først og fremst, selvfølgelig, en total rin-geakt for menneskeliv, og der-etter viljen til å vinne makt og innflytelse ved å spre skrekk og fortvilelse blant flest mulig men-nesker. Hvis man kan skape en situasjon der folk konstant går i frykt for sitt liv og for å bli lemlestet, oppnår man gjerne et-ter en tid at folk flest viljeløst

driver med i den retning terror-istene ønsker. Det synes å være den raskeste, ja endog eneste vei til å oppnå fred og «sik-kerhet». De fleste av oss er ikke helter, og enhver er som kjent seg selv nærmest.

Det naturlige ville være om det hadde reist seg en storm av forbitrelse i opinionen mot ter-roren og alt som terrorister he-ter. Så vel er det allikevel ikke. I beste fall har vi å gjøre med en vaklende holdning som nok halvt fordømmer, men også langt på vei godkjenner terroris-tenes handlinger. Hva kan det komme av?

Forklaringen er ganske enkel — det ser enhver som har øyne-

ne åpne: De aller fleste terror-organisasjoner er venstrestre-mistiske og marxistiske, noe som automatisk fører til at tusener av røde apologeter trer i virk-somhet verden rundt. Man tøyer sin samvittighet så langt som overhodet mulig og kaster de fleste moralske prinsipper over-bord for å «forstå» sine brødre i ånden, uansett hvilke midler de griper til.

Legg merke til hvilken møye store deler av vår presse og ikke minst NRK gjør seg for å for-midle et positivt bilde av ver-dens terrorister. Enten de he-ter FNL, PLO, LRA, MPLA, ETA, FRAP eller hvilke bok-staver de har valgt, så finnes det

alltid spalteplass og sendetid nok for dem. En forunderlig kjensgjerning er det også at vi ofte opplever dette: Lynraskt forsøker mange massemedier å snu indignasjonen mot dem som verger seg mot terroren. Argu-mentet er gjerne at terroristene ikke gjør annet enn å verge seg mot «institusjonell vold».

Vår respekt for røde skriben-ter og NRK-medarbeidere av samme farve ville øke betydelig om de forsto sitt ansvar og sa: «Vi er enige med dere i hva dere vil, men vi må fordømme de midler dere bruker. Terror og vold mot sakesløse, uskyldige mennesker er og vil alltid for-bli forkastelig og uantagelig».

Kan vi vente at noen mann-er seg opp til å si akkurat dette? Vi får ihvertfall håpe det, for hvis massemedia og den offent-lige opinion ikke entydig og ab-solutt fordømmer all terrorisme, vil den stadig øke på og bli et nesten uoverkommelig problem. Den romantisering av volds-handlinger som en del av mas-semedia nå på denne måte dri-ver, vil stimulere stadig flere, særlig unge mennesker, til å tvinge sine krav igjennom med voldsmidler. Vi vil få en verden der bare makt er rett.

For ordens skyld: Vi innser at det finnes situasjoner der et folk ingen annen utvei har enn å reise seg med våpen i hånd. Men, og det er det avgjørende, den som ikke kan skilne mel-lom en folkereisning og systema-tisk terror, utført av militante smågrupper, hun eller han be-finner seg i en bokstavelig talt livsfarlig hengemyr, moralsk sett, og er fullstendig uakseptabel som informator og politisk råd-giver.

OM TERROR som moralsk og praktisk problem

FOLK^{og}LAND

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

OM OSS SELV

Svært mange av våre lesere har de siste måneder spurt: Hvor blir det av Folk og Land? Her er forklaringen på at bladet ikke er utkommet på en stund:

De instanser som er ansvarlig for Folk og Land, fant det på forsommeren nødvendig med en revurdering både av bladets redaksjonelle linje og av de praktiske problemer som er forbundet med utgivelsen.

For å ta det siste først: På tross av en viss økning av abonnenttallet det siste år, har den meget sterke prisstigning i høy grad øket våre økonomiske problemer, som slett ikke var små fra før. For ikke å havne i et håpløst økonomisk uføre, har man derfor måttet ta følgende to beslutninger:

Folk og Land vil heretter utkomme som månedsblad eller mer nøyaktig ti ganger i året. Det er halvparten av hva som hittil har vært det vanlige.

Alt redaksjons- og ekspedisjonsarbeide må heretter gjøres av frivillige krefter, mens vi hittil i noen grad har kunnet bruke lønnede folk.

Det er slett ikke sikkert at disse to beslutninger løser alle våre økonomiske problemer, bl. a. fordi vi jo må redusere årskontingenten, men vi mener ihvertfall nå å stå på adskillig tryggere grunn enn hittil når det gjelder økonomien.

Så til den redaksjonelle side av saken:

Folk og Lands fundamentale oppgave er å være tale- rør for tidl. NS-folk og andre som ble rammet av retts- oppgjøret. Bladet har imidlertid i den siste tid vært redi- gert av yngre og unge folk som av naturlige grunner har hatt visse vanskeligheter med helt å oppfylle denne mål- setning. De har vært oss til god hjelp og vi skilles som venner, men begge parter har funnet det riktigst at bla- det, ihvertfall i noen år ennå, redigeres av mennesker som selv har opplevet krigstiden og det etterfølgende rettsoppgjør.

Den nye redaksjon vil gjerne klart ha uttalt at dens hensikt er så godt og nøyaktig som mulig å gi uttrykk for hva som er tidl. NS-folks meninger og holdninger i dag. Vi vet at vi ikke kan greie det helt alene, men tvert imot er avhengig av at flest mulig av våre venner og sympatisører gir uttrykk for sine meninger, enten som innlegg i bladet eller på annen måte. Kritikkk eller til- slutning — vi er like åpne for begge deler.

En viss grunnholdning har vi: Selv om samfunnet på utallige måter har prøvet å isolere oss og skille oss ut som et farlig fremmedlegeme, er de aller fleste av oss tidl. NS-folk i dag fremdeles opptatt av det samfunn vi lever i, av dets problemer og fremtidige skjebne. Vi øns- ker, som vi alltid har gjort, at det folk vi tilhører og er glad i, skal leve videre under frie og gode forhold.

Tro ikke at vi feigt vil tie om den urett som er over- gått og stadig overgår oss, eller at vi vil holde munn om de vi synes er galt i dagens situasjon. Men tro heller ikke at vi bare er negative, at vi uansett setter piggene ut i alle retninger. Tvert om er vi alltid og når som helst villig til å støtte opp om det som vi etter vårt beste skjønn anser som godt og positivt for vårt eget folk og for verden som helhet. Og glem for all del ikke at de tituse- ner av dyktige, innsiktsfulle NS-folk, som fremdeles sitter spredt rundt i vårt samfunn, stadig representerer en ubrukt reserve til det gode i dagens politiske mønster.

Den nye redaksjonen går til sitt virke med overbe- visningen om at vi fremdeles har et og annet viktig ord å si det norske folk.

En dag vil sannheten komme frem

KÅRE HAUGERUD OM INO's OPPGAVER

— Det er ikke det at jeg tror å ha noen spesielle forutsetnin- ger eller lederegenskaper, men trenger man meg til jobben, så gjør jeg den selvfølgelig.

Disse ordene er meget typiske for Kåre Haugerud, formann i Institutt for Norsk Okkupasjons- historie. Hos ham er det ingen store fakter eller ord. Han bare gjør jobben, selvfølgelig. Mange er de ting han etterhvert har fått ordnet opp i. For bare å nevne ett eksempel: Når INO nå har fått rommelige, pene og velutstyrte lokaler, så er det i all hovedsak hans fortjeneste. In- gen, antagelig heller ikke han selv, har noen oversikt over de utallige timer han har brukt på å skaffe lokalene og sette dem istand.

Til daglig driver Haugerud sin egen lastebilforretning i hoved- staden. Selv om han er innfødt Oslo-gutt, hadde han imidlertid egentlig tenkt å slå seg ned på landet. I tiden mellom «sonin- gene» gikk han på Vinterland- bruksskolen, men harde økono- miske realiteter, som mange «landssvikere» har fått oppleve, tvang ham til å oppgi sine agrare planer.

Med en ni måneders dom hø- rer Kåre Haugerud ikke til de store syndere fra den gang. Er da noen stakkarslige måneder i innsperking stort å bry seg med, er det nok til å få en mann til fremdeles å beskjeftige seg med krigstidens hendelser og lands- svikoppgjøret?

— Så lenge jeg lever vil jeg

aldri kunne akseptere at heder- lige mennesker skal straffes for å gjøre hva de etter beste over- bevisning mener er nødvendig og riktig. Om straffen er hundre kroners bot, ni måneders fange- leir eller ti års fengsel gjør i *prin- sippet* ingen forskjell. Jeg blir stadig vekkt like flyende forban- net når våre og mine motiver underkjennes og svertes til. De som har denslags å gjøre, gir seg ikke heller. Hetsen mot oss forutsetter ufortrødent, og det er fremdeles langt mellom dem som våger å vise en aldri så liten vilje til å forstå.

— Men mener du at det er mulig å få gjort noen forandring på dette?

— Vi skylder ihvertfall våre lidelsesfeller og oss selv å for- søke. Når ikke mer er skjedd etter tre år, er vel ikke sjan- sen stor for at vi skal få oppreis- ning i vår levetid. At samfunnet skulle «gjøre opp» for seg og er- statte hva det tok fra oss av pen-

ger, og for hva det har kostet oss av spilte år og tapte mulig- heter, er det antagelig urealistisk å håpe på. Allikevel skal vi så avgjort fortsette å kjempe for den oppreisning vi har krav på. Forsåvidt kunne det være meget enkelt: En øre i erstatning til hver av oss, og saken ville vært oppgjort fra vår side. Det er prinsippet som teller. Men det er ting som idag er viktigere.

— Og det er?

— Vi har barn og barnebarn etter oss, vi har vårt ettermæle som vil leve i dem og være en del av dem. Derfor skal vi samle og legge tilrette mest mulig ma- teriale om hva som *virkelig* skje- dde under krigen og landssvik- oppgjøret. Uhildede mennesker vil så i fremtiden kunne finne frem til sannheten. De vil også av vårt arbeide med dette kun- ne se at vi ikke bøyde unna og resignerte, selv om vi måtte leve vårt liv under et ustoppelig regn av løgner, bakvaskelse og mer eller mindre bevisste fordreinin- ger av hva vi gjorde.

— Og dette arbeide mener du flest mulig tidligere NS-folk, de- res familie og venner bør slutte opp om?

— Selvfølgelig gjør jeg det. For det store flertall av våre NS- folk er riktignok situasjonen fortsatt den at de setter sitt le- vebrød og sin hardt tilkjempede anseelse på spill om de åpent deltar i et arbeide som dette. Men passive medlemmer av INO burde de fleste kunne være, el-

Forts. s. 7

INO i fremgang

Vi kan slå fast at våre tidli- gere gjetninger nå er bekreftet: Institutt for Norsk Okkupasjons- historie har i dag dobbelt så mange medlemmer som Forbun- det for Sosial Oppreisning hadde ved sin oppløsning for vel et år siden. Og fortsatt kommer det daglig nye innmeldelser.

Folk i de forskjellige distrikter er sterkt interessert i hvilken oppslutning INO har nettopp i deres område. Dessverre er ikke oppslutningen like god overalt, og vi har foretatt utregninger som gir et godt bilde av hvordan stillingen er i de forskjellige fyl- ker.

I forhold til folketallet ligger Hedmark så absolutt på topp. Når vi setter INO's posisjon i dette fylke lik forholdstallet 100, fremgår det av listen nedenfor hvordan de andre fylker står i sammenligning, folketallet stadig tatt i betraktning.

Hedmark	100
Oppland	73
Buskerud	73
Telemark	73
Nord-Trøndelag	71
Akershus	60
Oslo	52
Vest-Agder	52
Aust-Agder	51
Sogn og Fjordane	51
Vestfold	49
Østfold	44
Nordland	44
Møre og Romsdal	42
Rogaland	32
Troms	30
Hordaland	27
Sør-Trøndelag	16
Finnmark	8

Vi håper fylkene på nedre del av listen vil ta et krafttak og bringe medlemstallet oppover. Det finnes titusener av mennes- ker som i sitt hjerte er med oss og som burde støtte oss med sitt medlemskap.

Send oss PRESSEKLIPP

Noen av våre lesere har lagt seg til en god vane: De klipper ut av sine aviser ting de mener er av interesse, og sender så klippene til oss.

Vi har ikke råd til å bestille og kjøpe det vi kunne ønske oss av slike presseklipp, og derfor ber vi flest mulig av våre le- sere om å holde oss ajour på denne måten. Det vil hjelpe til å gjøre Folk og Land til en bedre avis.

NESTE NUMMER

Som vi nevner i lederen i dette nummer, vil Folk og Land heretter utkomme må- nedlig. Neste nummer kom- mer tidlig i desember.

Neste år blir det utgivelse i alle måneder unntagen juni og juli.

Jeg er frontkjemper — og stolt av det

Frontkjemper, er det noe jeg var for over tredve år siden eller noe jeg er i dag?

Ved å hamre løs på oss med alle foraktens midler i de første årene etter krigen og ved å prøve å holde hatet til oss levende etterpå, har politikerne og massedia sørget for at frontkjemper-navnet er noe mine kamerater og jeg aldri blir kvitt. Igjen og igjen og i de forskjelligste situasjoner blir vi konfrontert med det.

Og det er jeg glad for.

Jeg kan nemlig fremdeles ikke annet enn å være stolt over å tilhøre denne forkjetrede kategori. Hvorfor?

Det er ikke først og fremst det at jeg den gang overvant mi naturlige frykt og feighet og gikk frivillig ut i krig. Heller ikke er det at jeg gjorde så voldsomme bragder da jeg kom dit. Mange av mine kamerater ytet og ofret langt mer enn jeg og andre som ble plassert på den forholdsvis rolige Leningradfronten.

Nei, grunnene til min stolthet er ganske andre.

Når jeg betrakter verden i dag og utviklingen siden 1945, synes det meg alldeles klart at mine kamerater og jeg så adskillig riktigere på tingene enn det store flertall her hjemme. For hva

er det som skjer? Den røde flodbølge, som vi ville være med på å stanse, men som vi måtte gi opp overfor, den skyller nå over land etter land. Der den ennå ikke har ødelagt alt som heter menneskerett og frihet, siger den inn gjennom alle slags merkelige kanaler og er iferd med å forgifte vårt liv og vårt miljø også her i landet. Det var denne utvikling vi fryktet og som vi kjempet mot med livet som innsats, og personlig er jeg overbevist om at mange, mange flere ville meldt seg til innsats dersom de hadde ant hvilken vei det skulle gå og har gått. Jeg respekterer i høy grad alle dem som kjempet på den andre siden, men jeg beklager dem. De trodde de kjempet for frihet, men dessverre har deres kamp bidratt til at hundrevis av millioner mennesker har mistet sin frihet og titalls millioner sitt liv.

Også vi kjempet for frihet og folkelykke — og det besto ikke bare i det at vi ville spare verden for bolsjevismens forbannelse. Et nært og viktig mål var dette: At vårt folk skulle gjenvinne sin frihet og selvstendighet. Vi regnet som så at dersom tilstrekkelig mange nordmenn var med på å slå den røde trussel tilbake, da ville vi ha skapt både det moralske og politiske

fundament for en skikkelig og real fredsordning etter en tysk seier. Og skulle ikke Tyskland seire, så hadde vi jo våre kjempende landsmenn på den allierte siden til å ta seg av Norges sak.

Mange mener det var naivt og tåpelig å tro at Tyskland noen gang ville ha gitt oss friheten og selvråderetten tilbake. Det må de ha lov til å tro, men mange av oss opplevde i utallige sammenhenger en respekt for Norge og nordmenn og en hederlig vilje fra tysk side som nærret vår tro og optimisme.

På ett felt var vi imidlertid helt sikkert naive. Vi var nemlig, ikke så få av oss, besjelet av den tro at når sluttoppgjøret med kommunismen nærmet seg, da ville Vestmaktene og Tyskland komme frem til et kompromiss og forene sine krefter mot det som var og fremdeles er den største faren for menneskehetens lykke og frihet. De tyske ledere viste også de siste dager av krigen at de nærret et slikt håp.

Ren utopi, javisst, men tenk hvilken lykkelig løsning det hadde vært: Vi ville både ha stoppet de røde og samtidig lagt grunnen for en løsning der ingen enkelt makt, heller ikke Tyskland, ville kunnet dominere og diktere.

Forts. s. 6

Fremmedarbeiderproblemet:

Vi vil gjerne hjelpe — men ikke ved å ødelegge oss selv

I forbindelse med regjeringens forslag om ett års innvandringsstopp for fremmedarbeidere skrev en representant for vår liberale presse følgende i en av sine ledere:

«Motivene er åpenbart ikke å diskriminere utlendinger eller arbeide i retning av et Norge for nordmenn.»

Tenk at dette landet som våre fedre og mødre har slitt, frosset og sultet i gjennom hundrevis av år, — dette landet skal deres etterkommere ikke lenger ha noen «odelsrett» til. Det skal derimot legges åpent så folk fra hele vår klode kan strømme inn her. Og ifølge den samme leder har vi «moralisk forpliktelse» til å legge forholdene slik tilrette at de kan trives best mulig, slik at de vil være her lengst mulig — sannsynligvis for alltid.

Også tidligere har utenlandske folkeelementer kommet til landet, men disse var i hovedsaken fra vår egen kulturkrets. De hadde med seg kulturverdier og initiativ som ofte ga impulser til

folket i nedgangstider da vi trengte en slik innsprøytning, og de kunne virke som katalysatorer for folkets nasjonale reising i vår senere historie.

Det vi i vårt forbannede materialistiske overmål nå gjør, er å etablere en slags internasjonal sosialomsorg som vi integrerer i vårt eget samfunn. Vi etablerer minoritetsgrupper som allerede nå begynner å stille krav som tydelig viser at de er kommet for å bli — i all fremtid. Det verste er imidlertid at denne idealhumanisme er hyklersk og i det vesentlige sprunget ut av vår egen materialistiske profittmentalitet. I den nevnte lederartikkel heter det nemlig:

«Norge vil også i fremtiden ha god bruk for utenlandske arbeidere.»

Til hva? Til levende verktøy som vi på kort sikt kan bruke i profittens tjeneste til oppgaver i de såkalte «lavere skikt»? Ola Nordmann er etterhvert blitt så fin» at han nødig gjør denslags arbeide selv. Så krydrer vi det hele med litt internasjonal hu-

manisme så den beske smaken forsvinner.

De folkegrupper som nå først og fremst kommer til oss, gjør det fordi deres landsmenn er besatt av en ukontrollert formeringsiver hinsides all fornuft.

Denne invandring vil aldri ta slutt om vi ikke stopper den selv. Vi redder ikke en familie som ikke kan rydde opp i sitt eget hus, ved å ta den inn i vårt eget. Det er tåpelig å tro at det vil bety noe på lengre sikt om vi tok imot noen millioner fra denne flod av mennesker. Det eneste vi ville gjøre, var å ødelegge våre egne folkegruppers selvkontrollerende og konstruktive evner. Vi hjelper ikke andre ved å deformere oss selv.

Vil vi leve videre, er det nødvendig å ta vare på vår egen kulturarv. Det er nødvendig for våre barn å bli glad i de nære ting, i de verdier som har røtter i vår egen jord. Det er nødvendig for dem å ha felles grunnleggende åndsverdier med stadig søken mot høyere mål for fel-

Forts. s. 6

Om hat og storsinn

AV VERA GRØNLUND

Herr Redaktør!

Vårt Land, 12.7., har gitt spalteplass til en artikkel av Ruth Nykrem i forb. med en artikkel av Tor Gabrielsen i Dag og Tid.

Jeg har ikke lest hva Tor Gabrielsen skriver og heller ikke det som har vært sitert i Vårt Land, men Ruth Nykrem's artikkel tyder i hvert fall ikke på selvopplevelse. Den kan rangeres i rekken av hatske og sneversynte skrivelser som mere avslører forfatteren selv enn de forhold den er ment å skildre.

Hva vet Ruth Nykrem egentlig om de menneskene hun fordømmer? Hva vet hun om NS-medlemmers motiver og om deres lidelser både under og etter krigen?

Sannheten og skyldsspørsmålet om tyskernes okkupasjon er fremdeles skjult for det norske folk. Men EN ting burde være klart, også for Ruth Nykrem, at: Hundre tusen norske borgere ble dømt etter lover hvis eksistens de ikke kjente noe til, lover laget i London i 1943, og som, stikk i strid med grunnloven, ble gitt tilbakevirkende kraft. Det ble gjort til en forbrytelse å ha vært medlem av et lovlig registrert parti. Tenk om noe liknende skulle skje idag?

De som stod på «den riktige» siden var heller ikke ALLE mors beste barn, vær forvisset om det. Det har skjedd urett, grusomhet, justismord, — ikke bare EN gang, men mange ganger i Norge. Prestene, bortsett fra 4, gikk stikk i strid med Guds bud inn for dødsstraff, og så undrer man seg over at det finnes mennesker og at det oppstår ungdomsgrupper som ser ganske annerledes på disse spørsmålene enn det Ruth Nykrem gjør? Artikler som hennes vil gjøre sitt til å øke bitterheten og styrke hevnfølelsen.

Siden Ruth Nykrem støtter seg til sin gudstro, vil jeg sitere en annen troendes siste ord. Nemlig Vidkun Quisling:

«All skyld her på jorden hevner seg. Og det er underbart å iaktta hvordan det individuelle og det kollektive her flettes inn i hverandre. Det er ingen kjensgjerning som trer så klart frem i historiens lys som dette.

DERFOR KAN VI TRYGT OVERLATE HEVNEN OG GJENGJELDELSEN TIL HERREN. Han gjør grundig arbeid, og vet å ramme de riktige på den rette måten. Folkene ungår aldri den gudsdømmen de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det kan se anderledes ut i det ytre.

Det kan ta tid, men det skjer

uvegerlig. De uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreisning. SALEDES VIL GUD OGSÅ OPPREISE OSS.»

★

I den artikkel av Ruth Nykrem som Vera Grønlund nevner, heter det bl. a.:

«Jeg tror også at det er p.g.a. den behandlingen de fikk etter krigen, som er årsaken til at de har overlevet som gruppe. Men hvilken behandling? Jeg tror, etter de enorme, grusomme forbrytelser og lidelser nazistene og tyskerne påførte vårt folk og land, så fikk de fleste nazister en bra behandling...

Vi har nettopp fått høre i radioen at alt i 1952 var de fleste nazister benådet, og jeg tror at de fleste fikk gå tilbake til sine stillinger. Her tror jeg årsaken er til at nazistene har overlevet som gruppe, ved siden av den hjelp de har fått utenfra. Våre myndigheter viste et storsinn som mange nordmenn ikke hadde vært enig i dersom de visste om det, av frykt for gjentakelse. Tapte vi noe av freden alt i begynnelsen...?

Skal vårt folk ennå en gang oppleve et 1940 fordi våre myndigheter sover? For sove må de, når en ser deres behandling av denne dypt alvorlige sak. Hvor sitter nazistene og nynazistene...?

Må Gud hjelpe vårt folk og vårt land til å overleve i denne tid, og til på nytt å ta Guds bud som sin ledestjerne før natten senker seg over oss.»

Tøv at indianerne —

Forts. fra s. 2

arbeidsfolk om en stund vil nå frem til dem. I løpet av de siste tre årene er seks av våre venner blitt drept av krigerske indianerstammer, men ikke en eneste indianer, såvidt vi vet. Det går likevel ikke an å bære nag til indianerne, for de fleste av nomadene må hele livet være på vakt overfor fiendtlige stammer.

Vi tror bestemt at ikke en indianer er blitt myrdet i vinningsøyemed av den øvrige del av befolkningen de siste årene. Hadde dette skjedd med myndighetenes viten, ville gjerningsmannen blitt meget strengt straffet. Vi mener så absolutt å ha bedre greie på hva som skjer med de brasilianske indianere enn pressefolk som bare leter etter nyheter og «bra» stoff.»

Det som skader mennesket er ikke god økologi

EN KRITISK VURDERING AV NOEN «ØKOLOGISKE»

MOTERETNINGER

Nasjonal Samling drev økologisk politikk førti år før begrepet ble mote. NS-ungdommens frivillige arbeidstjeneste og dens vilje til å bryte ny norsk jord, er ett eksempel. Partiets aktive holdning til skogreising og bedring av landets matforsyning er et annet. Punktene 15 og 16 i partiets program taler her sitt tydelig sprog.

I dag er det en lang rekke politiske spekulanter som prøver å utnytte den nyvakte interessen for økologi, særlig blant ungdommen. SF har hensynsløst utnyttet dette punktet i en årrekke, selv om holdningene nå har undergått en viss forandring, om vi skal tro Hartvig Sætra. Også i Senterpartiet finnes det «økologiske krefter», uten at de har slått helt igjennom. Det siste er at Venstre vil satse for fullt på «økologien» for om mulig å redde stumpene av det gamle, stolte parti.

Vi nasjonalister er selvfølgelig fortsatt, og uten hensyn til motens svingninger, sterkt interessert i å ta vare på og beskytte våre ressurser og gjøre riktig bruk av dem. Det gjelder både nasjonalt og globalt. Likevel må vi ta visse reservasjoner. Det finnes nemlig flere former for angivelig økologi som vi på ingen måte kan anerkjenne.

En type «økologer» er den svermeriske typen som ønsker seg «tilbake til naturen» og tror på en slags primitiv naturbundenhet uskyldighetstilstand. Disse folk gjør neppe noen større skade, om deres syn er aldri så urealistisk, som generell løsning

betraktet. Før eller siden vil de få kontakt med virkeligheten igjen.

Adskillig farligere er de folk som bruker landets og verdens økologiske problemer som et politisk verktøy for å skremme folk til å godta et gjennomregulert tvangssamfunn som skal fordele og rasjonere de angivelig svært begrensede ressurser på en «rettferdig» måte. Det er i disse folks interesse å fremstille forholdene så forferdelig som mulig, og de driver en planmessig og gjennomført skrekpropaganda. De spiller høyt og uansvarlig med menneskehetens frihet og fremtid som innsats.

Mellom disse ytterpunkter finnes det en hel del velmenende mennesker som prøver å tenke økologisk, men som mangler perspektiver og rettesnor i sin tenkning og innsats.

Hvordan mener da vi nasjonalister at en skikkelig økologisk politikk bør drives?

Det er da først og fremst nødvendig å minne om hva som er vårt hovedformål: Å verne og utvikle individets, folkets og folkegruppens egenart, og det gjelder alle individer, folk og folkegrupper. Med andre ord: Vi mener at naturens sentrum er mennesket, og at all økologisk politikk må ha som siktepunkt å skape de best mulige vilkår for menneskelykke og menneskeutfoldelse. Det er adskillige former for såkalt økologisk politikk som overser dette avgjørende punkt.

Se bare på noe så hysterisk

Forts. s. 6

Rettsløse tilstander?

AV TRYGVE ENGEN

Denne artikkel fant **Nationen** ikke å kunne bruke:

«Er Norge på vei mot rettsløse tilstander?» spør «Nationen» i sin leder 19. juni.

Nå er det ikke min mening å levere noe forsvar, hverken for, Rettsdemokratene, ALP eller noen andre av de politiske fenomener som bladet karakteriserer som «utvekster». Derimot tør det være av interesse å rette søkelyset mot rettsstaten og mot det demokrati som sies å være så «levende» og i «utvikling».

Først bør vi da gjøre oss klart hva vi mener med demokrati. Dette ordet er nemlig langt fra å være entydig. Mange synes å oppfatte det som synonym for *åndsfrihet*. Men begrepet åndsfrihet eksisterte da virkelig lenge før det moderne demokrati var oppfunnet! Det er også i høyeste grad diskutabelt om vi i dagens Norge har full frihet til å tro, tenke, forske, mene, skrive og tale. Tillater en seg å gi uttrykk for meninger som ikke faller sammen med noen av de alminnelig anerkjente politiske troesbekjennelser, risikerer en jo å miste jobben. Tenk f. eks. på de to sporveisfunksjonærene som nylig ble oppsagt.

Andre synes å identifisere demokratiet med det parlamentariske system. Men vår demokratiske grunnlov fikk vi i 1814, og den virket helt utmerket i hele 70 år før parlamentarismen og dermed partivesenet ble innført i Norge. Og demokratier som USA og Schweiz har jo aldri hatt parlamentarisk styreset.

Det har vært sagt at demokratiet er den politiske pendant til

kapitalismen. Og her kommer vi nok sannheten temmelig nær. Demokrati i de former vi har kjent det i vestlige land, er bare tenkelig i forbindelse med et fritt næringsliv. Uten at den enkelte borger har en rimelig sjanse til å starte egen virksomhet, til å *erhverve* eiendom og *beholde* sin eiendom, vil alle såkalte «demokratiske rettigheter» være illusoriske. Det skulde dermed være innlysende, at det er umulig å forene demokratiet med den marxistiske sosialisme. I samme grad som vi aksepterer statlig dirigering av næringslivet, må vi også godta innskrenkninger av individets frihet og muligheter til å gjøre seg gjeldende innen samfunnet.

Noe av det mest tragiske ved dagens situasjon, er at det er så mange som snakker om *demokratiet*, men mener *sosialismen*. Dette er f. eks. i høy grad Arbeiderpartiets dilemma. En kunne håpet at så vel AP som LO ville bli nødt til å foreta et valg mellom de to, men det har hittil ikke skjedd. Og i ly av den sterke stilling som disse store grupper har i vårt samfunn, foregår da den «utvikling» av demokratiet som i virkeligheten er en dels ubevisst, men også i stor utstrekning bevisst, *undergravning*. I undergravningens spor følger så den *utglidning*, som mer og mer gir det liberale vesterlandske demokrati *folkedemokratiets* karaktertrekk.

Og her, tror jeg, vi har nøkelen til å forstå de mange nye politiske strømninger — eller «utvekster», «bobler» eller «skvulp», som de etablerte talsmenn gjerne kaller dem. Folk føler og forstår at her foregår

det noe som er galt, noe som får lov å fortsette i årtier uten at noen tør gjøre noe ved det. De så kalte «borgerlige» er dødsens redde for å brenne potene — herregud, en kan da ikke utsette seg for å bli beskyldt for «fascisme» eller «nasisme» eller noe annet stygt! Og det er vel ikke så rart. Man har jo selv i høyeste grad vært de røde behjelpelig med å gi disse betegnelser et nedsettende innhold. Husk f. eks. det såkalte «rettsoppgjør» etter okkupasjonens slutt, da alle medlemmer av Nasjonal Samling ble behandlet som kriminelle.

Personlig trodde jeg ikke at det borgerlige demokrati ville få noensomhelst sjanse etter krigens slutt. Det slo ikke til. Ved gjennomføringen av det nevnte oppgjør hadde de ikke-sosialistiske partier en enestående sjanse til å redde den demokratiske rettsstat, nemlig hvis de hadde fulgt den linje, som ble trukket opp av professor Skeie og overlege Scharffenberg, og som ble forfektet i Stortinget av menn som Moseid, Bunkholt og Stavang. Denne sjansen benyttet de ikke. Og oppgjøret ble gjennomført i kommunistisk regi. Da de ikkesosialistiske partier overtok regjeringsmakten i 1965, fikk de en ny, stor sjanse. Men de gjorde ikke noe forsøk på å fjerne det stinkende liket i rettsstatens lasterom. Skuta seiler videre, og de røde ler i skjegget: Lenins spådommer slår til! «Borgerlige idioter» er marxismens beste hjelpere.

Og hvorledes fortoner så situasjonen seg på andre områder? Kan vi tillate oss å slutte noe

Forts. s. 6

OSLO KAPITULERTE I NATT

TITUSENER AV NORDMENN PÅ FLUKT

Det er jo nå flere måneder siden Sør-Vietnam falt som offer for rød aggresjon, så den saken er antagelig glemt av de fleste. Vi synes allikevel det er av interesse å bringe dette innlegget, der en av våre lesere har overført Vietnams tragedie på mer hjemlige forhold.

København i dag (RB): Etter harde kamper rundt Fornebu de siste dagene og omfattende rakkettangrep mot Oslos sentrum, kapitulerte den sørnorske regjering kl. 03.00 i natt, lokal tid. Røde geriljagrupper overtok få minutter senere alle offentlige bygninger i Oslo, og røde flagg vaier nå over Stortinget, Slottet, og en rekke andre steder.

Fra taket på den amerikanske ambassaden på Drammensveien ble de siste evakueringer med helikopter avsluttet ved midnattstider. Til tross for at amerikanerne greide å evakuere ca. 15.000 nordmenn, var det frem-

deles tusener som ønsket å flykte, og det oppsto vill panikk og uhyggelige scener da det siste helikopter forlot ambassadetaket.

Oslos båthavner ligger nå tomme, og en hær av småbåter er på vei ut Oslofjorden, fylt til randen av flyktninger. Utenfor Færder ligger fire amerikanske hangarskip, klare til å ta de flyktende nordmenn ombord. Røde fly forsøker å stoppe småbåtene ved å bestryke dem med maskingevær.

I og med kapitulasjonen imorges, er tredve års krig på norsk jord endelig slutt. Den begynte med at kommunistiske geriljagrupper, som hadde deltatt i kampen mot tyskerne, etablerte en egen regjering i Kirkenes etter at russerne var rykket inn

der. På grunn av de kaotiske administrative forhold i den første tiden etter annen verdenskrig, greide den kommunistiske regjering i løpet av få måneder å vinne herredømme over landet nord for Dovre, som siden den første fredsavtale i 1952 har vært den offisielle grense mellom Nord-Norge og Sør-Norge.

Nordregjeringen ville imidlertid ikke slå seg til ro med denne deling, og den startet raskt en omfattende geriljakrig i Sør-Norge, særlig langs grensen til Sverige. På en tilførselsvei på svensk side av grensen kom stadig nye tropestyrker og en strøm av hypermoderne sovjetrussiske våpen sørover.

Midt i sekstiårene kom U.S.A. Sør-Norge til hjelp og stilte til

disposisjon både våpen og tropper. Sterke kommunistiske propagandafremstøt i alle land og ikke minst i U.S.A., har imidlertid hele tiden forhindret full amerikansk innstatts i krigen og førte til at de trakk seg ut av Norge for to år siden. Dette var resultatet av langvarige forhandlinger og en avtale i Paris, der den røde regjering i nord forpliktet seg til ikke å øke sin militære innsats i Sør-Norge.

Det har nå lenge vært klart at den røde regjering har brukt tiden til en storstilt oppladning, og den fikk store forsyninger av nye våpen fra Sovjetsamveldet. En omfattende offensiv ble satt igang i begynnelsen av dette året, og etter meget harde kamper falt Kristiansund og Molde midt

i februar. Samtidig ble det satt inn store styrker som angrep fra sine baser i Sverige, og som erobret Lillehammer og Hamar tidlig i mars.

Etter nederlaget i nord og i innlandet, besluttet Oslo-regjeringen å gi opp Vest- og Sørlandet og isteden konsentrere forsvaret om de folkerikeste distriktene rundt Oslofjorden. Det viste seg imidlertid umulig å få trukket troppene sammen slik planen var, og de fleste steder ble de sørnorske tropper avskåret og knust.

Tilbaketrekningen og en intens defaitistisk propaganda, ledet fra nord, brøt ned moralen blant de sørnorske soldatene, og da nordtroppene satte inn storangrepet mot Oslo, var motstandsviljen brutt.

Over hundre tusen nordmenn står på nordregjeringens likvideringsliste, men når disse folk er eksekvert, regner man med at ro og orden er gjenopprettet i Norge.

NS var et ungt parti

LØST OG FAST OM EN UNDERSØKELSE AV NS-FOLKS
BAKGRUNN OG MENINGER

I boken «Nazismen og norsk litteratur» som vi behandler også på annen plass i dagens nummer, er det tatt med et kapittel, der Stein Ugelvik Larsen legger frem en del materiale som skal belyse hva slags folk vi NS-medlemmer er og hva slags oppfatninger vi hadde og delvis har. Artikkelen er sikkert ment å være objektiv, noe som ikke uten videre betyr at vi kan akseptere alt som står der.

Betraktningene om NS-folks alder kan vi slutte oss til. Det heter bl. a.: «Sammenliknet med det man vet om andre politiske partier i Norge, er det klart at NS skiller seg ut som et nytt og fremfor alt ungt parti.» Hvis man skulle presentere en slags standard NS-medlem, så ville det en «mann tidlig i femtiårene», oppvokst på Østlandet og gjerne en arbeider». Bortsett fra at karakteristikken er urettferdig både overfor kvinner og andre landsdeler, vil vi si ja og amen og peke på hva dette betyr: At det typiske NS-medlem i dag er en «mann tidlig i tyveårene», altså i den såkalte beste alder. Det er kanskje noe å tenke på for de politikere og den presse som i dag behandler oss som nærmest ikkeeksisterende eller ihvertfall sterkt forgubbede.

En analyse av 55.000 NS-folks yrkesbakgrunn har gitt følgende resultat:

Bønder og fiskere	13,3 %
Frie yrker	2,5 %
Selvstendige	5,1 %
Funksjonærer	25,9 %
Arbeidere	28,1 %
Husmødre og andre	25,1 %

Det er ikke mange norske partier som med rette kan hevde at de i like høy grad representerer et tverrsnitt av det norske folk.

Det er også satt opp en tabell som viser hvordan de forskjellige yrker var representert på NS' stortingsvalglistene, og her pekes det bl. a. på at andelen av fiskere og bønder gikk ned fra 34,5 % i 1933 til 23,1 % i 1936. Grunnen sies det ikke noe om, men det er fordi man stadig glemmer en bestemt ting: I 1933 stilte NS i flere fylker fellesliste med Bygdefolkets Krisehjelp, og det er klart at bøndene derfor var spesielt sterkt representert på disse listene. Uvitenheten på dette punkt viser seg også i den påstand som har gått igjen i alle år: At NS gikk tilbake fra 27.850 stemmer i 1933 til 26.577 i 1936. Tallet fra 1933 inneholder nemlig adskillige tusen stemmer fra tilhengere av Bygdefolkets krisehjelp, mens det i 1936 var bare rene NS-liste.

Vi blir i Ugelvik Larsens artikkel også presentert for en oversikt over hva NS-folk i dag oppgir som sine motiver for tilslutning til NS, men her må vi dessverre anmelde en temmelig sterk tvil på holdbarheten av materialet.

Undersøkelsen er basert på 483 intervjuer, som da vel skal være et representativt utvalg. Men hvem i all verden vil påta seg å plukke ut et «representativt utvalg» av NS-folk i dag? Vi tror det er en oppgave som selv den hederligste og dyktigste forsker vil knekke nakken på.

Videre: Hvert enkelt intervjuobjekt synes bare å ha fått anledning til å gi en enkelt begrunnelse, og det skulle være nokså klart at de fleste av oss hadde flere, ganske likeverdige grunner for vårt NS-medlemskap. Dette kommer overhodet ikke frem i undersøkelsen.

Til tross for disse innvendinger er det interessant å merke seg de tre motiver som uten sammenligning er de hyppigste:

Hindre eller minske tyskernes innflytelse	17,0 %
Mot bolsjevismen/mot russerne	11,8 %
For NS' program/tiltrukket av NS-propaganda	11,8 %

Det gjengis også en del tall fra en gallupundersøkelse fra 1972, der det ble spurt hvordan folk i dag stiller seg til NS-medlemmer.

38,3 % ville ikke ha noe imot å bruke en valgliste der et NS-medlem står oppført

41,3 % har ingen motvilje mot å gifte seg med et NS-medlem

66,6 % ville ikke ha noe imot å ha et NS-medlem som nabo

70,1 % kan tenke seg å handle med et NS-medlem

73,4 % har ikke noe imot NS-folk på sin arbeidsplass.

Det er nok enda et stykke igjen før nordmenn kan kalles et tolerant folk.

La oss skaffe Folk og Land 500 NYE ABONNENTER

Dette nummer av Folk og Land representerer på mange måter en ny giv som vi håper vil bli til beste både for bladet og den sak det skal tjene.

Skal imidlertid Folk og Land ha en stabil fremtid, må bladets venner og lesere hjelpe oss med å få det utbredt. Om vi i løpet av de nærmeste måneder kan skaffe 500 nye abonnenter, er vi allerede langt på vei mot det første mål å skape et sikkert økonomisk grunnlag.

Vi vil nå og en tid fremover gjennomføre en abonnementskampanje i form av en slags konkurranse mellom fylkene, og vi har derfor regnet ut «kvoter» som står i forhold til folketallet i de enkelte fylker. I hvert nummer fremover vil vi så rapportere hvor stor del av kvoten de forskjellige fylker har oppfylt.

	0%	25%	50%	75%	100%
Østfold					
Oslo					
Akershus					
Hedmark					
Oppland					
Buskerud					
Vestfold					
Telemark					
Aust-Agder					
Vest-Agder					
Rogaland					
Hordaland					
Sogn og Fjordane					
Møre og Romsdal					
Sør-Trøndelag					
Nord-Trøndelag					
Nordland					
Troms					
Finnmark					
Hele landet					

Nå i starten er rubrikkene tomme, men vi håper de raskt vil bli fylt.

De som ønsker det, kan gjerne få noen gratisnummer til utdeling.

Vi tar selvfølgelig gjerne imot penger med en gang, men hvis det passer bedre, så send oss bare navnet på den som ønsker å bli abonnent. Vi sender så straks en postgirotalong til vedkommende til bruk ved innbetalingen.

Abonnementspris er kr. 40,— pr. år (10 nr.). Vi sender gjerne bladet i nøytralt omslag, om det ønskes, men da er prisen kr. 50,— pr. år.

Det som skader . . .

Forts. fra s. 5

som antiselfangst-aksjonen. Sel finnes det mer enn nok av, og disse dyrene konsumerer enorme mengder av fisk i en tid da havens fiskeforekomster er i fare. Vi har intet imot sel og intet ønske om å utrydde dem. På den annen side er vi ikke i tvil om at selbestanden bør reduseres dersom menneskelige matressurer kommer i fare. Eller bør mennesker sulte for at selene skal få formere seg fritt?

Denne sak er et typisk eksempel på forskrudd «økologisk» tenkning og farlig nok på sin måte. Enda verre er imidlertid den økologi som har gjort teknologien og industrien til sin hovedfiende og gjør vår tekniske utvikling til hovedskyldig for alt som er galt.

Vi må aldri et øyeblikk glemme at det er utviklingen av menneskets teknologiske kunnskaper

og industrialiseringen som har bragt vår del av menneskeheten ut av middelalderens nødstand. Ennå har ikke alle mennesker kunnet høste fruktene av denne utviklingen, men det er ingenting iveren for at de kan få det, om vi bare fører en fornuftig politikk.

Visst skaffer industrien oss mange problemer på halsen, men det er klart innenfor rekkevidde for det menneskelige intellekt, for menneskets oppfinnsomhet og tilpasningsevne å finne løsningen på dem.

Industriemotstanderne prøver å skremme oss med ressursknapphet. Men en slik ressursknapphet eksisterer i virkeligheten slett ikke, hverken når det gjelder energi eller råstoffer. Hva det er noe iveren med, er vår måte å utnytte ressursene på. Hva mennesket må gjøre, er å lete seg frem til nye og bedre metoder for å bruke de meget store energi- og råstofftilganger, som står til vår disposisjon, men som er uutnyttet. Dette oppnår vi

ihvertfall ikke ved å gjøre teknologi og industri til vår hovedfiende og forlange «nullvekst».

La oss igjen slå fast: Det som tjener mennesket og bedrer menneskets vilkår på jorden, er den eneste sanne og akseptable form for økologi. Alt som skader mennesket, er derimot økologisk og forkastelig, fordi mennesket er naturens ypperste skapning og hensikt. Vår art er blitt til for å gjøre seg jorden underdanig, og for å bruke de muligheter den byr på.

Jo

Jeg er frontkjemper . . .

Forts. fra s. 4

Kanskje er det ennå tid. Kanskje kan Vestens land fremdeles forene sine krefter og slå den røde flodbølge tilbake. Selv er jeg for gammel til å være vir-

kelig frontkjemper en gang til, og jeg ønsker ikke at dagens ungdom må ut i krig. Derimot ønsker jeg at alle vi som klart ser hvilken katastrofe kommunismen er, overvinne motsetningene mellom oss, forener våre krefter og fører en besluttsom og målrettet politisk kamp mot kommunistisk maktbegjær og undertrykkelse og for frihet og menneskeverd.

Legionær

Rettsløse . . .

Forts. fra s. 5

ut fra «tidenes tegn»? I løpet av de siste 30 år er Skrikerudsmordere og Narve-Trædaler blitt frikjent ved norske domstoler. Hvis en eller annen banditt kommer i åpent klammeri med en pliktoppfylende politimann, er det gjerne sistnevnte som blir tiltalt og straffet. Fosterdrap legaliseres med 1 — en — stem-

mes overvekt. (Så vidt jeg har sett, har ingen nevnt Kongens suspensive veto i den forbindelsen!) Ulovlige streiker organiseres og understøttes, småsparernes midler inndras gjennom en aksellerende inflasjon, og stadig flere bønder tvinges til å oppgi kampen for sin jord. Og de som våger å oppløfte sin røst mot dette almene forfall, blir systematisk utskjelt, ja til og med sjikanert bort fra sine arbeidsplasser.

Men rettsstaten lever fremdeles? Ærlig talt: Begynner det ikke å senke seg en temmelig dyster «skumring over Makrellbekken»?

Trygve Engen

Fremmedarbeider

Forts. fra s. 4

lesskapets beste og den enkeltes menneskeverd. Jeg sier ikke at disse åndsverier til alle tider skal

være de samme, men en fellesnevner skal de ha: Nemlig de kvaliteter som er nødvendige for å skape et sunt samfunn og sunne individer innenfor en fri åndsutfoldelse under ansvar.

Dette er ikke chauvinisme. Det er det motsatte. For kun på dette grunnlaget kan vi få det rette syn på andre nasjoners kamp for sin egenart og kulturelle utvikling. Kan det være på noe annet grunnlag vi har mulighet til, som Bjørnson engang skrev: «Å føre kraft til andre»? Ikke ved å helle materialismens drepende gift i deres beger, men ved å virke som katalysatorer for en sunn utvikling på deres egen jord.

Det er på dette grunnlag vi kan bli gode verdensborgere og ikke i det internasjonale kapital-materialistiske normløse helvete.

Plogkaren

En dag vil –

Forts. fra s. 3

Ier i det minste bør man sende oss noen kroner av og til for å gjøre arbeidet lettere.

— Hva trenger INO penger til?

— Det begynner nå etterhvert å dukke opp noen yngre forskere som er i stand til å granske krigens Norge uten forutfattede meninger. Dem vil vi støtte så langt vi kan. Det er også mange av våre egne folk som har skrevet eller kan skrive viktige ting om hva som hendte dengang. Dette må trykkes og spres. Og selv om det meste av vårt arbeide er basert på frivillig innsats, så koster jo også selve organisasjonsarbeidet en del.

— En liten appell til slutt?

— Nei, ikke noen appell akkurat, men jeg vil gjerne ha sagt dette: Mitt arbeide med og i INO har grundig bekræftet hva jeg før igrunnen bare ante, nemlig at det blant de såkalte «landssvikere» finnes et usedvanlig stort antall kloke, innsiktsfulle og tvers gjennom bra mennesker. Det er selvfølgelig ikke minst det som gir både meg og andre lyst og mot til fortsatt å drive dette arbeidet videre.

Et fritt folk –

Forts. fra s. 1

går ut over andre. Det ligger i denne holdning at man viser den samme respekt for andres egenart som man krever for sin egen.

Quisling kalte dette syn for sosial-individualisme.

For sikkerhets skyld ønsker vi å si tydelig fra at vi er sterkt imot forfølgelse av mennesker for deres egenarts skyld, og at vårt syn er det stikk motsatte: At enhver har krav på å få sin egenart respektert og beskyttet.

Den som med oss ønsker

må også se at utviklingen i verden går i stikk motsatt retning. Den kollektivistiske marxisme tvinger stadig flere millioner mennesker inn i et inhumant, utviklingsfiendtlig standardmønster. Alle «avvikelser» blir slått ned på og hardt straffet, og det verste av alt er et menneske med individuelle ønsker og behov. Marxisme er «fremmedgjøring» etter statsdiktat.

I det marxistiske bisamfunn er respekten for mennesket og menneskeverdet avskrevet. Når alle er «like», kan alle unnværes. Om man likviderer noen millioner gjenstridige, så er det likevel mange nok «standardmennesker» igjen.

Tenker man som vi, er kampen mot marxismen og for et frihetlig samfunn

det vesentlige punkt

alt dreier seg om.

Quisling-sitatet ovenfor er hentet fra boken «Russland og Vi», og fra det avsnitt hvor han går hardt inn for et stornordisk forbund, dvs. av de nordiske og engelsktalende folk, av tyskere, hollendere og belgiere. I NS's program går han enda videre og ønsker også å få med hva han kaller de «interessebeslektede folk».

Dette var en av de sentrale tanker hos Quisling gjennom alle år: Vår egenart og frihet, vår kultur og livsform kan bare reddes fra marxismens stormløp og undertrykkelse ved at vi knytter oss nærmere til andre folk vi naturlig hører sammen med.

Hensikten med den sosial-individualistiske ide og tanken om fellesskap med nærstående folk kan uttrykkes så enkelt som dette: Vi vil et fritt folk i en fri verden.

Om det hittil ikke er blitt forstått av svært mange, så kjempet vi NS-folk både før og under krigen for en fri og menneskeverdig tilværelse for vårt folk. Det er å håpe at riktig mange av oss er villige til å gå inn i den kampen igjen.

Menneskets –

Forts. fra s. 1

ønsker, hva er dine drømmer, og det er dette vi må få frem i dag. Vi må få ut disse ressursene, denne nedfrossete energien som finnes i alle mennesker. I dag når vi nærmer oss slutten på kappløpet om å ta ressursene ut av jorden, bør vi komme igang med å grave ut ressursene av menneskene.»

Dette er jo den rene og skjære sosialindividualismen! Menneskets evner og muligheter er den viktigste «kapital» vi har, det helt avgjørende verktøy for formingen av vår fremtid. Hvis samfunnet hindrer mennesket i å bruke og utfolde sine evner, eller enda verre hvis noen makter å ta fra mennesket troen på fremtiden, da er vi virkelig meget nær katastrofen.

Mye av det som nå kalles fremtidsforskning, ser ut til nettopp å ha det for øyet å ta troen på fremtiden fra oss. Makter man det, vil det være lett å få mennesket til å godta stramme og frihetsfiendtlige styringsformer som folk ellers aldri ville drømme om å gå med på. Og det er nok også det som er mange falske profeters hensikt.

Men ennå lever frihetsviljen og pågangsmotet hos tilstrekkelig mange. La oss forme fremtiden isteden for å la oss overmanne av den og av de falske, kollektivistiske profeter.

BOKTJENESTEN

Følgende bøker og hefter kan bestilles fra Folk og Land, Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Om betaling følger med bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkrav i tillegg.

Astrid Berge: Mens korset sto skjult.

Roman om jøssingers og NS-folks skjebner i en bygd under krigen. Ib. kr. 25.—.

Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker.

En NS-mann forteller om sin utvikling og hvorfor han inntok de standpunkter han gjorde. Hf. kr. 10.—.

Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære.

En omstridt bok, skrevet av en engelsk historiker med vilje til objektiv vurdering. Hf. kr. 20.—.

Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon og krigføringsproblemet 1940—45.

Kort og lettfattelig oversikt over et omstridt kapittel i vår historie. Hf. kr. 10.—.

Odd Melsom: På Nasjonal uriaspost.

En NS-manns syn på viktige begivenheter under krigen — en viktig oversiktsbok. Se særlig bestillingsseddel.

Håkon Meyer: Et annet syn.

En kjent arbeiderpartimann, som kom med på «den gale siden», gir her sitt syn på «rettsoppgjøret». Hf. kr. 15.—.

R. Astrup Nielssen: Eventyret om «Solbris».

En frisk og morsom beretning om en flokk NS-ungdommers fantastiske flukt til Argentina. Ib. kr. 20.—.

Olaus Ulven: Lange skygger.

En «landssviker»s opplevelser i krigstid og fangeleir. Hf. kr. 5.—.

§ 104. Mere lys over rettsoppgjøret.

Om den økonomiske siden av «rettsoppgjøret». Hf. kr. 5.—.

Den norska rättsuppgjørelsen

Det svenske Institut för Offentlig och International Rättsutredning om det norske rettsoppgjør. Hf. kr. 20.—.

På denne måten kan du HJELPE FOLK OG LAND TIL Å VOKSE

Den store svakhet i Folk og Lands økonomi er at vi ikke får annonser og ikke kan vente å få det heller. Vi forstår godt at våre venner i forretningslivet ikke kan plassere sine annonser hos oss. Slik forholdene engang er, ville det antagelig gjøre dem stor skade og liten gagn.

På en eller annen måte må vi imidlertid skaffe avisen midler som så noenlunde svarer til normale annonseinntekter, og vi vil fra og med dette nummer innføre hva vi vil kalle «støtteannonser». De som sender oss kr. 50,— eller mer, vil få sitt navn, sine initialer eller et pseudonym pluss hjemsted i en liten rubrikk. (Skriv hvordan du vil ha det når du sender penger.)

Selvfølgelig vet vi at dette ikke er annonser, men regelrette bidrag, men denne måten vil forhåpentlig også ha den misjon at den viser omverdenen hvilken støtte vi har fra de forskjellige kanter av landet.

Underhånden har vi allerede sikret oss noen slike «annonse»-bestillinger, og her ser du hvordan denne spalten heretter vil se ut. Forhåpentlig vil den etterhvert bli mye større.

«STØTTEANNONSER»

fra Folk og Lands venner

Takk for følgende bidrag:

O. N., Bærum Kr. 70,—	Hans P., Vang Kr. 60,—
Bonde, Hadeland Kr. 50,—	P. S., Kolbotn Kr. 50,—
Nilsen, Oslo 4 Kr. 50,—	P. H., Asker Kr. 50,—

REISENDE ELLER AGENT

som besøker herrekonfeksjonsforretninger, møbel-fabrikker og rederier, søkes for salg av aktuelle artikler fra Østerrike og Tyskland. B.m. «101» til Folk og Land's ekspedisjon.

SAMLER AV MILITÆRE KJØRETØYER

ønsker kjøp av amerikanske eller tyske biler, brukt av militære i Norge, såsom beltebiler, andre biler og motorsykler. Er også interessert i deler til slike — alle deler er av stor interesse. Bjarne Fjeld, Trondheimsveien 14, Oslo 5.

BESTILLING AV

Odd Melsoms bok

«PÅ NASJONAL URIASPOST»

Til INO, Enerhaugplassen 4., Oslo 6.

Med dette bestilles eks. av Melsoms bok om okkupasjonstiden.

- Betaling vedlegges med kr. 58,50 pr. stk. (Forsendelsen skjer da portofritt og 10% er trukket fra.)
- Ønskes boken tilsendt som postoppkrav, kommer porto + gebyr i tillegg.
- Kr. sendes som bidrag til utgivelse av boken.
- Samlet beløp kr. sendes vedlagt som sjekk/i kontanter/i frimerker, eller overføres som bank/postgiro. (Stryk det som ikke passer.)

Navn:

Postadresse:

Vennligst skriv tydelig

å verne om individets og nasjonens egenart,

FOLK^{og}LAND

Over 10 % av de norske forfattere sognet til NS

I Norge som i Spania

Vi reagerer alle hardt mot dødsdommer, ikke minst i fredstid. Det er godt, riktig og menneskelig i aller beste forstand.

Den norske regjering var blant de aller første til å protestere mot hva som nylig hendte i Spania. Men var det egentlig vel betenkt? Noen kunne komme til å rippe opp i et beklagelig faktum: At våre norske styresmakter selv bærer ansvaret for et betydelig antall eksekverte politiske dødsdommer — i vår generasjon og i fredstid.

SOSIAL KAMP — ikke det samme som klassekamp

ER BØNDER OG FISKERE «KAPITALISTER» ELLER
«PROLETARER»?

Det er blitt så voldsomt moderne med klassekamp igjen. Det spiller ingen rolle at vi lever i et land, der motsetningene har vært mindre enn de fleste steder, og hvor utjevningen av sosiale forskjeller allerede er kommet meget langt.

At klasseskillene er små og få, betyr ikke at alle mennesker blir rettferdig behandlet. Våre gamle, mange handicapgrupper, enkelte yrkeskategorier, visse distrikter har ennå et godt stykke igjen før de kan leve under skikkelige og forsvarlige forhold, og før de får hva samfunnet faktisk skylder dem. Å ta vare på alle som vanskelig kan greie seg selv, at ethvert nødvendig og godt arbeid blir skikkelig betalt, det er ikke spørsmål om klassekamp, men om en solidarisk holdning, i vårt folk.

Klassekamp er i virkeligheten noe fullstendig usosialt. Legg merke til hvordan forskjellige marxistiske fraksjoner strider om hvorvidt fiskere og bønder tilhører arbeiderklassen eller er kapitalister. I et marxistisk Norge vil det være avgjørende hvordan denne diskusjonen faller ut. Er du som fisker og bonde «kapitalist», har du ikke krav på rettferdighet. I et proletarisk diktatur er det bare de som «tilhører vårs» som har krav på skikkelig behandling — og i praksis knapt nok de, om de ikke er lydige og snille. Hvis dette er å være sosial, foretrekker vi så absolutt å være usosiale.

Et fornuftig menneske kan hverken tro eller håpe på klassekamp som et middel til å skape bedre forhold i vårt samfunn. De samme mennesker som skriver om solidaritet med den fattige del av verden, preker klassekamp og klassekrig her hjem-

me. Hvordan i all verden skal vi få kraft og overskudd til å hjelpe andre om vi skal tilbringe tiden med å fly i strupen på hverandre?

Vår første oppgave er å skape en dyp og rotfestet solidarisk innstilling i vårt folk, vilje til samarbeide om de nødvendige løfter og dermed også evne til å sløtte ut den sosiale urettferdighet som fortsatt eksisterer. Når det gjelder den hjelp vi kan gi vanskeligstilte mennesker på andre kanter av kloden, så vil den være minimal så lenge vi ikke har reist solidaritetens fane og gjenopplivet viljen til samlet innsats i vårt eget folk.

De politiske...

Forts. fra s. 2

den — de hverken ser eller hører. At de røde undertrykkere snart hersker over en tredjedel av verdens befolkning, at de erobrer et land eller tre i året, at deres undergravningsvirksomhet og infiltrasjon i resten av verden øker fra måned til måned, det angår da ikke strutsene. Det gir slik en god følelse å påstå at den kalde krig er forbi — selv om det strider mot alle kjennsgjeringer.

Solsjenitsyn og annet politisk utskudd, som fortsatt ønsker å sette seg til motverge mot rød vold og undertrykkelse, som fortsatt ønsker å slå et slag for menneskelig frihet, dem får man etter beste evne forsøke å tie ihjel. Og går ikke det, så har man alltid muligheten for å mistenkeliggjøre dem som krigshisere og «fascister». Da vet man jo at ingen vil høre på dem.

MEN ANTI-LITTERATURENS SKILDRING AV NS-FOLK ER ET
SØRGELIG KAPITEL

Seksten norske forfattere ble dømt for medlemskap i NS. Det er en av de opplysninger vi kan finne i den nylig utkomne boken «Nazismen og norsk litteratur», redigert av Bjarte Birke-land og Stein Ugelvik Larsen og utgitt på Universitetsforlaget.

I omtalen av NS-forfatterne legger man opp til å anse dette som et ubetydelig antall, samtidig som man forsøker å redusere deres betydning. La oss se litt nærmere på det.

Det fremgår av boken at det ved en uravstemning i Den norske Forfatterforening i 1936 ble avgitt 118 stemmer. Selv om vi går ut fra at ikke alle medlemmer stemte og at ikke alle seriøse forfattere var medlem av foreningen, er vi på sikker grunn når vi hevder at over 10 % av våre norske forfattere var med i NS. Er det en ubetydelig del?

Ellers anstrenger man seg svært for å få slått fast at NS-forfatterne stort sett beveget seg på et lavt og ubehagelig litterært nivå. Bevisførselen faller imidlertid noe vanskelig når listen omfatter giganten Knut Hamsun og ellers navn som f. eks. Finn Halvorsen, Åsmund Sveen, Lars Hansen, Karl Holter, Sigurd Eldegard, Haakon Garaasen, Axel Krogh, Cally Monrad og Kåre Bjørge. Vi synes nok disse folks nivå ligger betydelig over hva som er gjennomsnittet i norsk litteratur i dag.

Det er ellers rent rørende å se hvordan man forsøker å lete

frem «nazisme» (i ordets aller verste mening) i våre NS-forfatters litterære produksjon. Resultatet er da også ytterst maling.

Det alt vesentlige av boken består i en gjennomgåelse av hva andre forfattere har skrevet om oss. I detalj skildres og analyseres de forskjellige «NS-personer» i litteraturen, og én ting blir etterhvert helt tydelig: Det er ikke oss levende og virkelige NS-folk det skrives om, men figurer som stort sett bare eksisterer i forfatternes fantasi. En hederlig unntagelse finnes imidlertid: Jens Bjørneboes skildring av NS-familien i «Under en hårdere himmel».

Bortsett fra at vi ikke kan akseptere den gjennomførte bruk av ordet «nazisme» om alt som har med vårt norske parti å gjøre, er vi ikke istand til å reagere så voldsomt hardt på denne boken. Tross alt kan man spore en viss vilje til noenlunde nøktern vurdering, selv om resultatet ikke er særlig imponerende. Hva kan dette siste komme av?

Også forskere med relativt god vilje lever selvfølgelig i en tidssituasjon og i et miljø som det er vanskelig å frigjøre seg fra. Tredve års systematisk mistenkeliggjørelse kan ikke unngå å sette sine spor også på dem. Evnen til forståelse av våre motiver glimrer fortsatt nesten helt med sitt fravær, og når utgangspunktet er aller galest, blir som bekjent resultatet nokså origi-

nalt.

Vi tror denne Ibsens velkjente formulering er betegnende for den norske litteraturs behandling av oss NS-folk. Vi kjenner oss så avgjort ikke igjen. Det eneste vi kan konstatere med en viss tilfredshet, er at vi stadig synes å være like interessante, selv nå etter tredve år.

En utrettelig kjemper for rettferdighet

I alle år siden krigen har advokat Erling Ueland, Stavanger, vært en årvåken og kompromissløs forkjemper for en rettferdig behandling av oss NS-folk, og han gir seg fremdeles ikke.

I vår og i sommer har han utgitt hele fem stensilerte hefter:

- «Ro omkring urett»
- «Gentlemenn — andre steder og i Norge»
- «Kirkestriden»
- «Et skrift om Toralf Fanebust»
- «Makt og rett»

Vi antar at interesserte vil kunne få disse skrifter for en rimelig penge ved å skrive til advokat Ueland. Hans adresse er Eiganesveien 195, 4000 Stavanger.

Store muligheter for økt norsk matvareproduksjon

10 MILLIONER MÅL KAN DYRKES —
NYE FISKEFOREKOMSTER KONSTATERT

Det finnes folk som ser det som en oppgave å spre pessimisme blant oss. Akkurat nå skal vi ikke komme inn på hvorfor. En av de ting vi stadig får høre, er hvor dårlig dette landet er egnet for matproduksjon, og at vi nærmest er henvist til å leve på andres nåde. Det kan være mangt å si til denne påstanden også, men vi skal her innskrenke oss til å nevne et par meldinger vi har funnet i avisene i det siste.

I et foredrag på Ås ga professor dr. Eilif Dahl den meget oppmuntrende opplysning at vi her i Norge med moderate omkostninger kan nydyrke nærmere 10 millioner dekar jord, som

vil kunne gi 600 kg. høy pr. dekar. På denne måten kan halvparten av vår nåværende kraftforimport erstattes med norsk stråfor, om nødvendig. Det man har funnet ut, er at høyavlingene i høytliggende strøk blir minst like store som i de tradisjonelle jordbruksområder. Professoren understreket ellers det faktum at jordbruksarealene i Norge er blant de mest produktive i verden.

Omtrent samtidig med dette foredrag sendte Fiskeridirektoratets havforskningsinstitutt ut en melding om at det på kontinentalsokkelen utenfor norskekysten finnes unyttede fiskeforekomster som kan fanges med rimelig ut-

bytte. Det er fastslått ved undersøkelser foretatt sommeren 1974. Det dreier seg bl. a. om de velsmakende fiskeslagene is skate og isgalt.

Men de profesjonelle pessimister lar seg nok ikke influere av slikt. De har andre ting fore enn å glede seg over nye muligheter.

FOLK^{og}LAND

Enerhaugplassen 4, Oslo 6
Tlf. (02) 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til 15. Øvrige dager stengt. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I lukket omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 1 64 50

Løssalg kr. 3,—

Utgiver: A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo